

Ministeren, at selv om han kunde sælge Pladsen med Ruinen til fri Disposition for en Privatmand, vilde han ikke gjøre det; selv om han ansaa sig besjættiget dertil, vilde han ikke foretage et saadant Salg. Senere erklærede han, at dette var kun at forstaa om, hvorvidt han vilde gjøre det paa egen Haand uden den lovgivende Magts Samtykke eller Lyxf, og han tilføiede som Motivering heraf, at det stod for ham som et større Ansvar, end nogen enkelt Minister vilde tage paa sig, at udslette med et Pennestrøg — ved at sætte til Auktion — et Foretagende, som allerede havde kostet en ganske overordentlig stor Sum og som af Mange tillagdes et stort kunstnerisk Værd. Da Alberti vedblev sin Formening om, at denne Plads lige saavel var en Domene som enhver anden Eiendom, der forterede under Kongerigets Bevilling, indbegjip Ordføreren ham paa følgende Maade: „Seg maa dog gjøre opmærksom paa, at denne Grundlovsbestemmelse hidtil er bleven opfattet saaledes, at derved kun forstaaas Domæner i strengere Forstand. Grundloven selv giver ikke nogen Definition af Begrebet „Domene“, men man har hidtil ved Forhandlingen om dette Punkt altid været enig i at forklare dette Udtryk noget strengere, end det er ved Medlem syntes at ville gjøre; i Genhold dertil ere mangfoldige Statsieendomme blevene folgte og blive aarlig folgte, uden at dertil er krævet nogen særlig Bemyndigelse ved Lov. Den Grund, hvorefter her er Tale, har aldrig været klassificeret under Domænerne; den har aldrig været betragtet som saadan, og ved alle de Forhandlinger, som have været førte derom i Rigsdagen, har det uden videre været antaget, at Regjeringen, naar den kom til den Erkjendelse, at det var rigtigt og hensigtsmæssigt at bortselge den, vilde kunne gjøre det uden dertil erhvervet speciel Lovhjemmel. Noget Andet er det, om Ministeriet uden dertil erhvervet Lovhjemmel kunde overdrage den paa den Maade, her er foreslaaet; det kunde Regjeringen selvfølgelig ikke, men vi have ikke havt den mindste Betænkning ved at antage, at man kunde give en saadan Lovhjemmel gennem Finantsloven.“ Ordføreren vedblev derefter saaledes: „Med Hensyn til Sagen selv skal jeg gjøre opmærksom paa, af hvilken Betydning den Erklæring er, som Ministeren har givet, nemlig at han ikke under sit Ansvar vil sælge denne Plads, og det er den samme Anskuelse, som har gjort sig gjældende hos alle tidligere Indenrigsministre. Der har gjentagne Gange været rørt op i denne Sag; Mange have interesseret sig for at faae denne Plads solgt, men det har altid fundet en afgjort Modstand hos Ministeriet, og dette maa overtyde de Herrer om, at der er særegne Omstændigheder forbundet hermed, som gjøre, at denne Eiendom er langt mindre værdifuld for Statskassen, end den efter almindelige Forhold kunde synes at være; det maa pege hen paa, at det ikke let under ordinære Vilkaar vil være os muligt at faae den solgt enten paa den ene eller den anden Maade. Det er nu første Gang, at en Indenrigsminister er traadt frem og har foreslaaet os at stille os ved denne Eiendom paa en Maade og til et Formaal, som kunde være til Nytte for det Almene, og en af de Betragtninger, som i høi Grad have stemt Udvalgets Flertal til Fordel for Sagen, er den, at vi herved opnaaede, at der blev gjort en Ende paa den, som, skjøndt den berøvede os Udfigten til en Indtægt for Statskassen, dog helst maatte gribes, fordi den nævnte Udfigt er fjern og usikker . . .“

Paa Finantslovsforslaget for 1869—70 var i § 3 optaget blandt de til Salg bestemte Eiendomme „Frederiks Kirkeplads“; Udvalget foreslog (Anh. B. Sp. 270) uden nærmere Motivering, at der hertil føiedes „og den derpaa værende Ruin“, og dette vedtoges med 69 Stemmer imod 2. Forslaget gik tillige ud paa at indfætte nogle flere Eiendomme (Enighedsværn, Qvæsthusgadens Kaserne), og herom bemærkede Ordføreren, at Opførelsen af saadanne Bygninger i § 3 just ikke bevirkede, hvad man tilsigtede, nemlig at Salget af disse Eiendomme virkelig blev forsøgt, men at det mere betragtedes som et Samtykke fra Folkethingets Side, dersom Regjeringen af andre Grunde maatte finde det hensigtsmæssigt at sælge de saaledes opførte Bygninger. Finantsministeren henholdt sig hertil og erklærede, at han ogsaa herved betragtede sig som bemyndiget til, naar Leilighed dertil gaves, at afhænde disse Eiendomme.

Da Ministeriet, som ovenfor bemærket, først under 5te dennes har tilstillet Udvalget de forlangte Oplysninger, har der ikke kunnet blive Tid til inden Rigsdagens Slutning at foretage en saadan indgaaende Behandling af Sagen i Udvalget, som maatte gaa forud for Afgivelsen af en endelig Betænkning.